

LÂT

H. DEMİR

© KARAKARGA YAYINLARI 120

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

LÂT

H. Demir

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mart 2018

ISBN: 978-605-2241-22-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Açlık	11
Kan ve Savaş	33
Ölüm	103

Anneme...

TAKDİM...

Foucault, “İnsan dediğimiz şey yakın tarihin bir icadıdır ve muhtemelen sonu yakındır.” dediğinde haklıydı şüphesiz... Çünkü onu bu sona hazırlayacak hastalık da insanla birlikte doğmuştu: Bireyin parçalanması...

Bu bir hikâye mi?

Tüm varlığımı şahit tutarım ki bu bir hikâye değil...

Bu, birçok bütünden oluşan bir yarım...

Baltasını alacak ve putunu kıracak eli olmayan bir yarım...

İbrahim olmak için yola çıkan ama yanında İsmail’i olmayan ya da onu bulamadığı için kendini kendine kurban eden bir yarım... Belki de eksik...

Çünkü burada eksik, ya kaybetti parçasını ya da hiç tamamlanmadı... Ya kayıp olan parçasını bularak kendini tamamlamaya ya da hiç olmayanı yaratarak, yarımından bir olmaya çalıştı...

Yaratılması gerekti, zira aralanmalıydı zihnin kapısı... Daha önce hiç olmamış bir durumla, hiçlikten doğmuş bir varlıkla açılmalıydı... Var olan insanın tapınma sancısıyla çıkmalıydı ortaya, tıpkı çıktığı gibi putların: Lât’ın, Uzza’nın, Menat’ın...

Lât!...Tekliğin; tekliğin; yalnızlığın ve sonunda insanın en değerli olmasa da vazgeçemediği varlığının, bencilliğinin putu...

---

¹ Kur’an-ı Kerim’de Uzza ve Menat’la birlikte adı geçen üç puttan biri.

İbn Al Kalbi’nin Putlar Kitabı’nda yazılana göre Allah kelimesinin dışı.

Farklı açıklamalar olmakla beraber; “Lat” isminin “Allah”tan geldiği kabul edilir. “El-Lah” kelimesinin zamanla “Lat”a dönüştüğünü söyleyenlerin yanında, “el-Lat” isminin zamanla “Allah’a dönüştüğünü söyleyenler de bulunuyor. Yani ikinci grup, “Lat” adının daha önce olduğunu iddia ediyor. Bu konuda, kuvvetli bir ihtimal de, “Lat” putunun isminin, Apollon’un annesi olan ve aslında Kibele’nin özelliklerini yüklenen Leto’dan gelmiş olabileceğidir.

Lât... Yalnız kalan insanın kendini arayışta bir İbrahim görerek sahte İsmail'ler yaratmasının putu...

Lât... Yalnız kalan insanın kendine yeni insanlar doğurarak yalnızlıktan kurtulmayı ummasının putu...

Lât... Kurtarıcı* arayan insanın, kurtarıcının yalnızca kendisi olduğu dünyada bunun ayırtına varamayışının, açlıkla* başlayıp kan ve savaşla* devam eden hayatında, kendini kurtaramadan vahim bir şekilde ölümle*² yüzleşmesinin putu...

İnsanın bulup yok edemediği takdirde kendi sonunu getirecek olan nihai kalıp...

Ortaya çıktığı ilk günden beri bozulmadan, bir put gibi şeklini koruyan düşüncelerin sancı;

İçine kapanan, kapandığı yerde kendine yıkılması imkânsız putlar yaratan ve sonunda yarattığı bu putlardan kopamayıp kendini onlara kurban veren bireyin sancısı...

---

² Açlık*, Hastalık*, Kan ve Savaş*, Ölüm*... İncil'de geçen, yedi mührün açılmasıyla birlikte kıyametin geleceğini haber veren dört atlı...

Hiçliğin hiçliğe bağlandığı yere cehennem denir.

T. S. Eliot

AÇLIK

Bakınca siyah bir at gördüm. Binicisinin elinde bir terazi vardı. Dört yaratığın ortasında sanki şöyle dediğini işittim: “Bir ölçek buğday bir dinara, üç ölçek arpa bir dinara. Ama zeytinyağına, şaraba zarar verme.”

Vahiy 6: 5-6

O kadar çok görmüştü ki filmlerde ve istemişti ki anılarını izlemeyi -izlediği gibi filmleri beyaz perdelerde- kaybolan hatırasını bulabilmek için, sadece bu yüzden, tüm yaşamını harcıyarak elde ettiği o nadide biletle, hayatının film şeridi gibi gözünün önünden geçeceği anı bekliyordu sırt üstü yattığı yol şeritlerinin üzerinde...

Bekleyişin başıyla bir olan sonunda, Dünya'nın yuvarlak olduğunu ispatlayan geminin bacası gibi duyduğunda ufuktan gelen aracın sesini, artık feleğin bir çember olduğuna kanaat getirmişti... Ve çomak işlemeden tekeri parmak uçlarında oluşturmaya başlar-ken izlerini, film de uzun bir süre görünmeyecek ama sonunda mutlaka kullanılacak olan bir objenin yakın plan çekimiyle başlı-yordu... Doğuyordu...

Doğarken gördüğü beyaz ışık yüzünden kaçırdığı hayatına yetişmekle geçirmişti ömrünü... Son anlarında ne dediğini, ölürlen de kaçırdığı beyaz ışığın yansıdığı beyaz perdeden duyabilecekti... Kendi ölümünün bile sahne arkasındaydı...

Bu, başarısız sonuçlanan ilk intihar girişimi değildi... Sürekli deniyordu ve mutlak zaferle sonuçlanan an gelene dek deneylerini sürdürecekti... Bir ay önce kendine ait olmayan ve hiç kimsenin de sahiplenmek istemeyeceği bir yerde açtığı gözlerini ve kilden tamamlanmamış -hiçbir zaman da tamamlanmayacak- heykeller olarak gördüğünde etrafındaki kişileri, kendinde eksik olanları ve işini yarım bırakanı aramak için terk etmesi gerektiğini anlamıştı bedenini...

Günü gelecek ve muhteşem zaferi ufukta belirecekti...
Hayattan ayrılacaktı ve birbirinden ayrılan iki sevgili gibi, onu
en çok o zaman tanıyacaktı...

Boşluk...
(Süresi belli olmayan ama mutlak bir sonu olan
zaman aralığı...)

Ölü doğmuş bir anda açmıştı gözlerini... Zamanı belirsizdi, ama bir gün -haftada olmayan, daha doğrusu haftadan gizlenen bir gün- olduğu da kesindi...

Gözünü açtığı andan itibaren benliği bir başka ben'le yer değiştirmişti sanki... Yarıda kalmış heykeller, sözlerinin şiddetleriyle tamamlamak isterlerken kendilerini, onun bedenini şekillendirmeye başladıklarında, bilmiyorlardı işlerini beceremediklerini...

Henüz anlamlarına yüklenmemiş sesler görüyordu; bulanık, boğuk, belirsiz... Duyduğu tam olarak söylenemezdi... İtirme ve görme duyuları bir süreliğine yer değiştirmiş olabilirdi... Buğulu bir camın arkasından yavaşça geçen otomobil farları gibi, kendi başlarına, ona ihtiyaç duymadıklarında, tanımlanabildiklerinden şüphesi yoktu... Fakat beyni uykuda olduğu anlarda, kendi kendine dahi olsa konuşmadığı, sözcükleri bir şekilde serbest bırakmadığı için o kadar fazla kelimeyle dolmuştu ki artık bir başka heceyi anlamlandırarak taşmak istemiyordu...

Uyandığında o atıl heykelleri daha önce de gördüğünü fark etti... Ailesiydi... Ne kadar süredir uykuda olduğunu düşündü, neden uyduğunu düşündü, heykellerin neden sevindiğini düşündü, onların neden heykel olduklarını düşündü, kendinin de bir heykel olup olmadığını düşündü... Düşündü sadece; hiç konuşmadı...